

HỒI 675

Linh Đan Diệu Dược

Từ Tử Lăng cùng Hầu Hi Bạch ẩn mình trong bìa rừng bờ nam Hoài Thủy, bên bờ đối diện năm chiếc đại thuyền buồm ba cột đỗ tại một bến dò đơn sơ mới được dựng, bang chúng Hải Sa Bang lần lượt khuôn hết đồng hàng hóa nặng chịch lên bờ, bang chủ “Mỹ Nhân Ngư” Du Thu Nhận, cùng với tả hữu của ả là “Bàn Thích Khách” Vu Quý và “Sấm Tướng” Lăng Chí Cao đều có mặt tại đó chỉ huy, có thể thấy đây không phải là giao dịch bán muối lậu bình thường, bằng không, cần gì ba người phải đại giá.

Trên bờ có đến gần trăm cỗ xe, hàng hóa được chuyển lên bờ lập tức được một tốp đại hán vận kinh trang khác nhanh chóng đưa vào trong thùng xe bịt kín, tổng cộng số người có mặt tại đó phải đến hơn bảy trăm, huyền não cả một vùng.

Hầu Hi Bạch ghé vào tai Từ Tử Lăng hỏi nhỏ: “Một bên là Hải Sa Bang, còn bên kia không hiểu là thần thánh phương nào?”

Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn số người trên bờ, trong đó nổi bật nhất là một nữ nhân trẻ tuổi xinh đẹp, cùng một thanh niên tuấn tú đang đứng cạnh nhau, thái độ ám muội, bên cạnh còn có một lão nhân uy mãnh râu mọc tua tủa che mắt nửa khuôn mặt, đang quay sang phía Du Thu Nhận nói chuyện, nhưng cách một con sông nên cho dù là gã chưa mất công lực, cũng không có cách nào nghe được.

Gã thì thầm: “Là người của Ứng Dương Lang và Lương Sư Đô, tên trẻ tuổi thần tình cao ngạo là con của Lương Sư Đô, Lương Thuần Minh, lão già là Trầm Nãi Đường, huynh trưởng của Trầm Thiên Quân, người huynh đệ kết bái của Lương Sư Đô, cùng với con gái của lão là Trầm Vô Song, cuộc giao dịch này hẳn là do Trầm Thiên Quân xếp đặt.”

Hầu Hi Bạch lộ vẻ ngạc nhiên, hạ giọng lẩm bẩm: “Lương Sư Đô? Lương Sư Đô?”

Từ Tử Lăng cười hỏi: “Lương Sư Đô có vấn đề gì? Hi Bạch không phải là không nhận biết hán chứ!? Lương Sư Đô cùng Lưu Vũ Châu đều là con chó của người Đột Quyết, hơn nữa còn là huynh đệ đồng môn.”

Hầu Hi Bạch nói: “Tiểu đệ đã từng nghe Thạch sư phụ cùng An Long nói đến cái tên này, lúc đó mới chỉ có hai, ba tuổi, Lương Sư Đô vẫn còn chưa nổi danh như bây giờ, chỉ tiếc là tiểu đệ không cách nào nhớ lại nổi nội dung, chỉ có cái tên Lương Sư Đô nghe rất quen tai, ấn tượng đặc biệt sâu.”

“Nói như vậy, Lương Sư Đô rất có khả năng có quan hệ với Thánh môn của huynh, thậm chí có thể là người của Thánh môn, những lời của Hi Bạch cũng sẽ rất hữu ích cho chúng ta sau này.”

Hầu Hi Bạch thắc mắc: “Thứ bên trong đó không biết có phải là hoả khí?”

Từ Tử Lăng phán đoán: “Khả năng này rất cao, cái hòm bọn ta trộm được, hình dáng và trọng lượng rất giống đám hàng hoá này, hoả khí Giang Nam rất có tiếng, nếu mua được rồi bán lại ắt kiếm món lời to.”

Hầu Hi Bạch suy tư đoạn nói: “Trừ phi gặp hoàn cảnh thích hợp, nếu không thì tác dụng của hoả khí không lớn, Lương Sư Đô chịu vượt thiên sơn vạn thủy đi thu mua, lại còn phải kín đáo chở về phương Bắc, không biết là vì lẽ gì?”

Từ Tử Lăng trầm ngâm: “Theo đệ đoán thì số hoả khí này vị tất đã chở về địa bàn của Lương Sư Đô, mà rất có thể chuyển đến một nơi gần đây, nói không chừng là người trong Thánh môn của huynh giở trò cũ, muốn che tai mắt của mọi người, mới nhờ Lương Sư Đô phụ trách việc này, nhất định là có liên quan đến một âm mưu nào đó. Nghĩ nhiều cũng vô ích, chúng sắp xong rồi, bọn ta trở lại thuyền thôi.”

oOo

Khấu Trọng không thể không xuất đao, nhưng thế chủ động đã hoàn toàn nằm trong tay đối phương.

Vị trụ trì Tịnh Niệm Thiền Viện này chỉ vì bọn gã trộm đi Hòa Thị Bích mới mở miệng, lại vì gã mà phá giới xuất thủ, đã tu luyện Phật Môn đại pháp đến độ có thể hồi phục tuổi thanh xuân, ngoại trừ chạm trán Ninh Đạo Kỳ và Thạch Chi Hiên, thì gã có thể khẳng định là lần này khi khiêu chiến ông ta thì đúng là lần khảo nghiệm đáng sợ nhất của gã.

Tuy Liễu Không ra ước hạn mười chiêu, nhưng gã vừa bắt đầu đã rơi vào hạ phong, giống như đánh cờ vừa khai cuộc đã thất thế, không thể văn hồi cục diện trong chín chiêu tới

hòng lập lại thế quân bình. Một đao này không chỉ quyết định vận mệnh của gã, mà còn quyết định vận mệnh của thiên hạ.

Tâm thần tự động vận hành, gã tự tự nhiên nhiên tập trung tinh, khí, thần toàn thân vào mũi Tỉnh Trung Nguyệt, điều huyền diệu nhất lập tức xảy ra, gã dường như hợp nhất được thiên địa nhân tam giới vào tinh thần ý cảnh, dồn vào thần khí trong tay, một đao này không còn là một đao bị bức phải xuất ra, mà là một đao bao gồm được cả thiên địa nhân tam giới. Bỏ đao đi gã không còn gì nữa.

Lần ở ngoài thành Lạc Dương, đối mặt với đại tướng như mây, thiên binh vạn mã, của Lý Thế Dân cùng cái chết của Đậu Kiến Đức khiến gã ngộ ra đao pháp, bây giờ là lúc hưởng thụ thành quả đột phá.

Liễu Không bị gã bức phải ngạnh tiếp một chiêu, không tài nào thăm dò hay nắm bắt được. Ông ta niệm một tiếng phật hiệu, miệng ngâm: “Chư pháp như mộng, bốn lai vô sự, mộng cảnh bốn tịch, phi kim thủy không, mộng tác mộng thụ, hà tổn hà ích, mê chi vi, tình vong tức tuyệt.” *(Chư pháp như mộng, vốn không có gì, mộng đã tan đi, hiện tại không còn gì, tất cả do mộng, giữ lại làm gì, sao còn mê muội, quên hết tình cảm đi.)*

Câu kinh vừa niệm lên, bỗng nhiên trước mắt Khấu Trọng xuất hiện trăm ngàn bóng chuông, áp lực nghiêng trời lệch đất như núi Thái Sơn bức tới.

Nếu đổi lại trước khi gã ngộ ra đao đạo, nhất định sẽ thảm hại, nhưng bây giờ gã đã nắm chắc phương hướng đồng chung đang ập đến, mũi đao quay tròn quét tới. Liễu Không lùi về phía sau, tay buông đồng chung, tích tụ mấy chục năm thiền môn công lực tinh thuần vào đó, tung đồng chung ra tấn công.

Khấu Trọng chỉ bị che đi hai mắt, còn lại Tỉnh Trung Nguyệt trong tay hiểu rõ hết mọi huyền hư.

Gã cảm thấy đồng chung đang tấn công đến quay tít như một chiếc cối xay gió, đó cũng chính là cách hữu hiệu nhất để đối phó và khắc chế Loa Hoàn kinh của gã.

Gã cười dài: “Mười chiêu quá ít rồi.”

Đột nhiên gã đảo người né được đồng chung, dùng bộ pháp súc địa thành thốn, một bước đã đến bên phải Liễu Không, vung đao chém ngang, từ vựng hóa xảo, chiêu thức liên lạc, không thể đo lường được, thâm sâu như thiên địa tự nhiên, hoàn toàn không có quỹ tích, người và đao dung hòa vào thiên địa, không còn phân biệt được.

“Bong!”

Đồng chung lúc này mới lại ngân lên như mộ cổ thần chung, mặc cho Khấu Trọng đạt đến cảnh giới nào, vẫn không thể ngờ Liễu Không lại có cách đối phó như vậy, tiếng chuông trong trẻo phiêu diêu, phảng phất giống như từ trên chín tầng trời vọng xuống, tuyệt không phải là thứ mà Tĩnh Trung Nguyệt có thể dò xét, chưa nói đến nắm bắt được vị trí, tự nhiên phát xuất ra lực uy hiếp mạnh mẽ.

Khấu Trọng lập tức nảy sinh ý định buông đao thất thủ, một đao chắc thắng vừa rồi như từ trên trời cao bị kéo tụt xuống phạm trần. Mắt nhìn thấy Liễu Không biến thành vô số nhân ảnh hư thật nan phân, phát ra vô số chuồng ảnh, phía sau lại cảm thấy đồng chung đang bay ngược lại tấn công, gã đành thu đao, dùng công phu hoán chuyển chân khí độc môn, lùi người sang bên cạnh, Tĩnh Trung Nguyệt trong tay hóa thành trùng trùng đao ảnh, để lại đao đao khí, tuy vô hình nhưng thực ra là để ngăn chặn đợt tấn công của Liễu Không. Đồng chung lúc này đã an nhiên trở về trên tay Liễu Không.

Khấu Trọng lùi lại cách Liễu Không chừng mười bộ, Tĩnh Trung Nguyệt chỉ thẳng về phía ông ta, nhưng đao khí không có cách nào phong tỏa được vị thiền môn cao nhân này, giống như đối diện với một dãy núi hùng vĩ không thể lay chuyển nổi.

Liễu Không bảo tướng trang nghiêm, chăm chú nhìn đồng chung trên tay.

Khấu Trọng thở một hơi dài: “Đồng chung chân ngôn của đại sư còn lợi hại hơn cả Tử Lăng, vừa rồi tính là bao nhiêu chiêu?”

Liễu Không thoáng mỉm cười, nhưng không hề nhìn về phía gã, chậm rãi đáp: “Lão nạp không rõ, cứ cho là một chiêu.”

Rồi lại cười: “Thiếu soái không phải là tướng, coi mọi pháp tướng chỉ là hư ảo, thấy tướng mà không phải tướng, tức là đã thấy Như Lai. Đao pháp của Thiếu soái đạt đến cảnh giới này, lão nạp tự biết mình không có cách nào có thể bắt Thiếu soái cúi đầu nhận thua, mười chiêu thì sao? Trăm chiêu thì sao? Vô tướng nhi hữu tướng, hữu tướng nhi vô tướng. Tổng Khuyết chung quy cũng đã tìm được người thừa kế Thiên Đao. Mê muội bao lâu, ngộ ra trong một cái búng tay. Lão nạp sẽ lập tức trở về thiền sơn, từ nay không quản đến việc giữa Thiếu soái và Tần vương nữa.”

Đoạn lão quay mình bước đi, nâng chuông lên nói: “Nhờ Thiếu soái cho Liễu Không gửi lời hỏi thăm đến Tử Lăng.”

Một câu này xướng lên như tiếng ca, tựa như niệm kinh mà không phải niệm kinh, có một dư vị khó tả được thành lời, vừa thuận tai lại vừa khiến người ta khó mà quên được.

Dư âm còn chưa dứt, Liễu Không đã biến vào trong hoang lâm tối om.

Khấu Trọng chăm chú nhìn theo bóng Liễu Không biến mất, tự biết bản thân gã sẽ khó mà quên được việc tối nay, không chỉ vì đột phá và thành tựu trong đạo pháp, mà còn vì nhất cử nhất động, từng lời từng câu ẩn chứa đầy thiền cơ của Liễu Không.

Câu cuối cùng lại càng có nhiều thâm ý, khơi dậy nỗi niềm nhớ nhung Tử Lăng của gã, “chiếu theo đạo lý Tử Lăng đã phục hồi rồi, vì sao vẫn chưa đến tìm mình?”

oOo

Hầu Hi Bạch vừa điều khiển chiếc thuyền, ngược dòng đi về phía Tây, vừa nói với Tử Lăng: “Tử Lăng đang nghĩ gì vậy? Vừa rồi trên mặt huynh có thoáng hiện một tia tiểu ý, có chứa một vẻ huyền diệu mạt trắc siêu nhân, khiến tiểu đệ không khỏi sinh lòng hiếu kỳ.”

Từ Tử Lăng đang chìm trong dòng suy nghĩ chợt tỉnh lại, cười đáp: “Hi Bạch quả thực là người thật hiếu kỳ.”

Hầu Hi Bạch thần nhiên: “Không có nhiều người có thể khiến tiểu đệ thấy hiếu kỳ, nhưng nếu có người như thế, tiểu đệ rất muốn biết trong đầu họ đang nghĩ gì. Ngay cả đối với Khấu Trọng tiểu đệ cũng không hiếu kỳ như vậy, bởi gã dễ hiểu hơn nhiều, nhưng đối với Tử Lăng, Phi Huyền hoặc Thanh Tuyền, thật khiến tiểu đệ mê hoặc nên càng phát sinh hứng thú. Từ nhỏ tới giờ tiểu đệ chưa từng minh bạch được hết cách nghĩ của Thạch sư phụ, nhưng vì quá kính sợ ông ta nên tiểu đệ chưa từng dám hỏi, tích tụ lâu ngày mới phát sinh ra khuynh hướng thích nghe người khác tâm sự thế này, Tử Lăng có thể chiều lòng tiểu đệ một chút không? Hắc! Hay là yêu cầu này có chút quá đáng?”

Từ Tử Lăng bật cười: “Đã là tri kỷ, đâu còn việc gì không thể nói. Đệ vừa rồi nghĩ về Cửu Tự Chân Ngôn Ấn của Chân Ngôn Đại Sư. Hôm đó, phần lớn đệ chỉ cố nhớ lấy hết những gì đại sư dạy, mà vẫn tưởng mình đã hấp thu được hết tinh túy bên trong, nay mới phát giác ra mình mới chỉ học được chút vỏ ngoài, lần này ngộ ra, khiến đệ giống như đạt đến một cảnh giới mới.”

Hầu Hi Bạch vui vẻ nói: "Nói như vậy, thụ thương lần này có khi lại là kỳ duyên, giúp Tử Lăng tiến vào một cảnh giới mới của thiền môn kỳ công. Nếu Tử Lăng có thể đạt đến thiền cảnh của Chân Ngôn Đại Sư, tiểu đệ dám khẳng định huynh sẽ là người dung hợp Phật Đạo hai nhà đến cảnh giới tinh vi nhất trong lịch sử võ lâm. Ôi! Nghĩ như vậy lại khiến tiểu đệ không thể nhịn được phải hỏi thêm một câu, Tử Lăng có thể nắm được bao nhiêu phần hồi phục công lực, có lẽ không có ai biết rõ tình huống hiện tại hơn huynh."

Từ Tử Lăng chậm rãi đáp: "Không phải huynh nói là Thạch Thanh Tuyền có thể chữa trị cho đệ sao?"

Hầu Hi Bạch cười khở đáp: "Đó là biện pháp duy nhất có thể nghĩ ra được, Thạch sư phụ đã nhiều lần tán dương y đạo của sư nương trước mặt tiểu đệ. Hôm đó tại U Lâm Tiểu Trúc thấy Thanh Tuyền đi hái thuốc về, tiểu đệ nghĩ nàng ắt hẳn đã được chân truyền của sư nương. Nhưng bây giờ nghĩ lại việc Nhạc Sơn bị Tống Khuyết đánh bại, đến tìm sư nương cầu cứu cũng không có tác dụng gì, niềm tin đó đã bị lay chuyển, chỉ là không dám nói ra."

Từ Tử Lăng lắc đầu cười khở: "Thì ra những lời huynh nói hoàn toàn chỉ để an ủi đệ."

Hầu Hi Bạch than: "Chỉ cần có một chút cơ hội, bọn ta cũng không thể bỏ qua. Quan trọng hơn là tiểu đệ vẫn hy vọng huynh và nàng có thể bên nhau."

Từ Tử Lăng ngửa mặt đón những luồng gió mát lạnh thổi tới, sau một hơi hít thở, từ tốn nói: "Ngày nào Khấu Trọng vẫn còn vào sinh ra tử trên chiến trường, hết sức phấn đấu vì mục tiêu của gã, đệ làm sao có thể chỉ nghĩ riêng cho mình. Đệ trước đây cứ tưởng mình có thể làm được, nhưng sự thật đã chứng minh là không thể. Bởi vậy đệ chỉ có thể chôn sâu niềm ái mộ với Thanh Tuyền, vì đệ không chắc mình còn có khả năng quay về gặp nàng không!"

Hầu Hi Bạch không ngờ Từ Tử Lăng lại dốc bầu tâm sự như vậy, ngạc nhiên nói nhỏ: "Tiểu đệ có thể cảm thấy khổ tâm của Tử Lăng."

Từ Tử Lăng nhìn bầu trời đêm lồng lộng và sâu thẳm, trong ngực ngập tràn một cảm giác cay đắng và chán nản, nhưng thanh âm lại cực kỳ bình tĩnh: "Nhưng đệ lại rất muốn gặp lại nàng, muốn một lần nữa nghe tiếng tiêu tuyết thế vô song rung động lòng người của nàng, để nàng dùng cách của riêng mình trách móc đệ, làm đệ khốn quẫn, vì vậy khi huynh đề nghị đưa đệ về chỗ nàng trị thương, đệ mới không hề phản đối."

Hầu Hi Bạch bỗng trở nên trầm lặng.

Từ Tử Lăng chuyển đề tài: "Khi huynh và Dương Hư Ngạn chuẩn bị giao thủ, đệ từ trong phòng tiến vào nội viện, lúc đó, đệ hoàn toàn quên đi mình đã bị nội thương."

{nguyên bản thiếu một trang}

oOo

Giữa khoảng đồng cỏ rộng lớn xanh rờn, xa xa phía Tây Nam một dãy núi non nhấp nhô, người ta có thể tưởng tượng được nếu đến gần, thế núi chắc càng hùng vĩ nguy nga.

Nhưng Khấu Trọng đang ủ dột, gã đang nghĩ tới Dương Công Khanh và trăm ngàn tướng sĩ trung thành sẽ không bao giờ nhìn thấy mỹ cảnh trước mắt. Ái mã Thiên Lý Mộng cũng không có duyên thưởng thức đồng cỏ tươi tốt này, tất cả đã đều vì gã mà trắng liệt hy sinh, mỗi hận của gã đối với Đường thất Lý gia, có dùng ngũ hồ, tứ hải cũng không thể rửa sạch được.

Bỗng nhiên trong lòng gã hiện lên ngọc dung như hoa của Thượng Tú Phương, không biết nàng đã đến Cao Đường tìm nhạc khúc lý tưởng trong tim chưa, lại nghĩ đến Liệt Hấp dùng hết thủ đoạn hồng chiêm được hảo cảm và trái tim nàng, nhưng vết sẹo đã lành từ lâu âm thầm rỉ máu trong tim gã. Gã lại nghĩ đến Tống Ngọc Trí, người con gái đã bị gã làm tổn thương biết bao lần, một mỹ nữ đầy phẩm cách như vậy, trăm ngàn cảm xúc lại đan xen trong tim.

Đã lâu lắm rồi gã không nghĩ đến bọn họ, từ sau khi đến Lạc Dương, toàn bộ tinh thần của gã dành cho chiến đấu, toàn thần, toàn ý mưu toan tranh thủ thắng lợi, vì tồn vong của Thiếu Soái quân mà bỏ hết tư tình, vì tìm đường sống mà không còn để ý đến gì khác cả. Nhưng vào lúc này đây, gã không khỏi chìm vào vực sâu của thống khổ, hối hận và những kỷ niệm, không cách gì quên nổi.

Chỉ một đoạn cảm tình với Sở Sở đã khiến tâm thần gã không yên ổn, đối với Sở Sở gã thương nhiều mà yêu ít, thuở thiếu niên nhất thời mê luyện mỹ sắc, tình cảm đó sẽ vĩnh viễn bám sâu suốt đời, nhưng có thở than, nhớ lại cũng không ích gì.

Nhưng vô luận trong lòng gã có thống khổ đến mức nào, cũng đành chôn sâu, vì việc quan trọng nhất trước mắt là lo cho sự tồn vong của Thiếu Soái quân trong cuộc đấu tranh

tàn khốc này, ai tàn độc hơn sẽ sống sót. Trong tình huống ác liệt nhất, gã phải vút bỏ tất cả, giữ mình đạt được trạng thái cao nhất, dùng hết sức lực tạo ra kỳ tích.

Trong cuộc đấu tranh với Lý Thế Dân, gã đã liên tục phạm sai lầm và nếm trái đắng, gã không thể cho phép mình mắc thêm lỗi lầm nào nữa, vì gã không còn điều kiện để phạm sai lầm.

Vàng thái dương từ rặng núi phía Đông lấp ló, ánh sáng rực rỡ nơi nơi.

Lý Thế Dân nếu đã đoán được gã sẽ đến Chung Ly cầu viện, Khuất Đột Thông ắt sẽ có dự phòng, không chừng bọn gã sẽ bị tập kích, việc dùng hoá khí của gã cũng thấy thất bại, cáo chung. Bây giờ gã không còn có được niềm tin như trước khi rời khỏi hiệp đạo nữa. Nếu như Bạt Phong Hàn không đến kịp, gã chỉ còn nước về hiệp đạo, cùng tồn vong với các tướng sĩ.

Giữa lúc tâm tư nổi lên trong đầu, từ vùng rừng núi phía Nam một màn bụi đất ùn ùn kéo đến, gã thầm cảm ơn trời đã trợ giúp, dùng hết tốc lực phi về phía sườn núi.

- o O o -